

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

07 februarie 2024

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție
Completul de judecată în componența:
Președinte – Țurcan Anatolie,
Judecători – Daguța Sergiu și Mânăscuță Igor,

judecând recursurile declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Alexandru Plîngău și de către avocatul Ion Pruteanu în numele inculpatului Lopatiuc Marian, împotriva deciziei din 12 octombrie 2022 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, în cauza penală privindu-l pe inculpatul

Lopatiuc Marian XXXX.

Termenul de examinare:
instanța de fond: 06.05.2021 – 11.11.2021;
instanța de apel: 01.12.2021 – 12.10.2022;
instanța de recurs: 11.05.2023 – 07.02.2024.

Asupra recursurilor declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Alexandru Plîngău și de către avocatul Ion Pruteanu în numele inculpatului, completul de judecată

c o n s t a t ă :

1. Prin sentința din 11 noiembrie 2021 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, procesul penal în privința lui Lopatiuc Marian de învinuire comiterii infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, a fost încetat din motivul expirării prescripției de trageră la răspundere penală.

2. Pentru a se pronunța în cauza dată, instanța de fond a constatat că, inculpatul Lopatiuc Marian, a comis neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată, care a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale, în următoarele circumstanțe: La 27 aprilie 2015, de către executorul judecătoresc Isac Nina, prin încheierea nr. 131- 115/2015, a fost intentată procedura de executare a documentului

executoriu, și anume, titlului executoriu nr. xxxx din 05 februarie 2015, emis de către Judecătoria Centru, mun. Chișinău, prin care s-a dispus încasarea în mod solidar din contul lui Lopatiuc Marian și Societatea cu Răspundere Limitată „Maricons-Grup” în folosul lui Babuci Petru, suma de 21 900,96 euro și 9 000 lei, care include suma investită în mărime de 16 200 euro, dobânda de întârziere pe perioada 30 octombrie 2010 până la 28 mai 2014, în mărime de 5 700,96 euro, taxa de stat 5 000 lei și cheltuieli pentru asistența juridică în mărime de 4 000 lei. La 31 mai 2019, în baza procesului-verbal cu privire la contravenție, întocmit la 14 noiembrie 2018 de către executorul judecătoresc Isac Nina, luând în considerație că debitorul acționează cu rea-credință, eschivându-se de la executarea documentului executoriu indicat supra, prin hotărârea irevocabilă a Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău (dosarul nr. 4C-540/2018), Lopatiuc Marian a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției, prevăzută de art. 318 alin. (1) Cod contravențional, fiindu-i aplicată o sancțiune contravențională sub formă de amendă în mărime de 30 unități contravenționale, echivalent a 1 500 lei. În pofida acestui fapt, Lopatiuc Marian, după aplicarea sancțiunii contravenționale și până în prezent, având un nou termen pentru executarea obligației, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, **intenționat nu a executat hotărârea instanței de judecată din 31 mai 2019.**

Prima instanță a stabilit că, prin totalitatea probelor cercetate s-a constatat cu certitudine că inculpatul Lopatiuc Marian a comis infracțiunea prevăzută de art. 320 alin. (1) Cod penal, adică, neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

3. Împotriva sentinței a declarat *apel* procurorul în Procuratura municipiului Chișinău, Liliana Beșliu, prin care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei, cu adoptarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care să fie recunoscut culpabil Lopatiuc Marian Victor în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, cu stabilirea pedepsei sub formă de 200 ore muncă neremunerată în folosul comunității.

În argumentarea apelului, acuzatorul de stat a invocat că instanța de fond, în motivarea sentinței, a făcut trimitere la prevederile art. 60 alin. (1) lit. a) Cod penal, potrivit cărora persoana se liberează de răspundere penală dacă din ziua săvârșirii infracțiunii au expirat 2 ani de la săvârșirea unei infracțiuni ușoare.

Apelantul a afirmat că, instanța de fond nu a luat în considerație faptul că conform art. 29 alin. (2) Cod penal, (Infracțiunea continuă), infracțiunea continuă se consumă din momentul încetării activității infracționale sau datorită survenirii unor evenimente care împiedică această activitate, iar conform art. 29 alin. (1) Cod penal, se consideră infracțiune continuă fapta care se caracterizează prin săvârșirea neîntreruptă, timp nedeterminat, a activității infracționale.

Indică apelantul că, infracțiunea prevăzută de art. 320 alin. (1) Cod penal este o infracțiune formală. Ea se consideră consumată din momentul încetării activității infracționale (de exemplu, al executării cu întârziere de către făptuitor a hotărârii instanței de judecată) sau din momentul survenirii unor evenimente care împiedică această activitate (de exemplu, în procesul de executare au fost vândute bunuri sechestrate aparținând făptuitorului, sau de la făptuitorul debitor au fost ridicate și predate către creditor obiectele indicate în documentul executoriu, sau făptuitorul a fost

adus forțat în fața executorului judecătoresc etc). Aceasta deoarece infracțiunea specificată la art. 320 alin. (1) Cod penal, este o infracțiune continuă, caracterizată prin săvârșirea neîntreruptă timp nedeterminat, a activității infracționale.

3.1 Împotriva sentinței a declarat *apel* și avocatul Ion Pruteanu, prin care a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță, prin care inculpatul Lopatiuc Marian să fie achitat, din motivul că fapta sa nu întrunește elementele infracțiunii sau să fie dispusă încetarea procesului penal.

În motivarea apelului, avocatul a invocat că latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal constă în fapta prejudiciabilă exprimată în inacțiunea de neexecutare sau acțiunea de eschivare de la executarea hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Neexecutarea presupune refuzul expres (de exemplu refuzul făptuitorului de a permite folosința imobilului deținut de către o altă persoană în baza hotărârii judecătorești).

Pentru a concluziona asupra vinovăției persoanei este necesar de ținut cont de faptul că reieșind din prevederile art. 320 alin. (1) Cod penal, este imposibil a stabili termenul când după aplicarea sancțiunii contravenționale, infracțiunea se consideră consumată și poate surveni sancțiunea penală. Actuala procedură nu prevede modalitatea de stabilirea unui nou termen pentru executarea obligației. De asemenea nu este prevăzut subiectul în drept să stabilească noul termen- instanța de judecată sau executorul judecătoresc, toate aceste incertitudini trebuie să fie interpretate în favoarea celui acuzat.

Latura subiectivă a infracțiunii prevăzute de alin. (1) art. 320 Cod penal se caracterizează prin intenția directă. Motivele acestei intenții se exprimă prin: ură, recalitrantă, teriubilism, indolență etc.

Menționează apelantul că, ținând cont de cele menționate supra, este cert faptul că inculpatul nu a comis cu intenție directă inacțiunea de refuz expres de a executa hotărârea judecătorească, or partea acuzării nu a prezentat, iar instanța de fond nu a examinat nici o probă în acest sens, astfel că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal.

În opinia apelantului, în speță nu au fost administrate probe incontestabile ce ar confirma faptul că Lopatiuc Marian ar fi comis infracțiunea de neexecutare a hotărârii instanței de judecată. Atât declarațiile martorilor, cât și celelalte probe ale acuzării, care au fost puse la baza învinuirii sunt inutile pe capătul de acuzare, incriminat inculpatului, deoarece nu conțin informații necesare soluționării cauzei și nici prezența elementelor infracțiunii în acțiunile acestuia.

Indică apelantul că, potrivit sentinței, care a pus la baza doar probele acuzării și careva deducții nefondate ale instanței de fond, Lopatiuc Marian ar fi comis infracțiunea prevăzută de art. 320 alin. (1) Cod penal, prin faptul că el: „...după aplicarea sancțiunii contravenționale și până în prezent, având un nou termen pentru executarea obligației, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, intenționat nu a executat hotărârea instanței de judecată din 31 mai 2019”. Iar hotărârea instanței de fond din 31 mai 2019 l-a recunoscut vinovat pe inculpat de eschivarea de la executarea hotărârii instanței de judecată, contravenție prevăzută de

art. 318 alin. (1) Cod contravențional și i-a stabilit pedeapsa contravențională, care ulterior a fost achitată, astfel organul de urmărire penală, la înaintarea acuzației, cât și instanța de fond, găsindu-l vinovat de neexecutarea hotărârii în cauză au stabilit eronat faptele în existența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau (eroare gravă de fapt).

Reiterează apelantul că, prin sentința contestată, Lopatiuc Marian a fost recunoscut vinovat de neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată din 31 mai 2019, iar potrivit art. 320 alin. (1) Cod penal, răspunderea penală survine doar după aplicarea sancțiunii contravenționale ce nu s-a realizat, or la 31 mai 2019 acesta a fost atras la răspundere contravențională pentru fapta de eschivare de la executarea unei altei hotărârii judecătorești. În astfel de circumstanțe, fără atragerea la răspundere contravențională pentru neexecutarea intenționată a hotărârii judecătorești, inculpatul nu poate fi atras la răspundere penală pentru fapta de neexecutare, prin urmare sentința adoptată este vădit ilegală.

Mai mult, în partea descriptivă a sentinței lipsește analiza probelor și argumentelor privind neexecutarea hotărârii instanței de judecată, persistând doar analiza probelor și argumentarea de eschivare, adică pentru fapta pentru care inculpatul nu a fost acuzat, adică partea descriptivă (motivarea) contravine dispozitivului sentinței și acesta este expus neclar, fapt care a afectat soluția adoptată.

Cu referire la pct. 76 din Hotărârea nr. 12 din 14.05.2015 a Curții Constituționale, privind excepția de neconstituționalitate a articolului 287 alin. (1) Cod de procedură penală (reluarea urmăririi penale), apelantul a menționat că, ca omisiunile sau erorile autorităților trebuie să servească în beneficiul bănuitului, învinutului, inculpatului. Cu alte cuvinte, riscul oricărei erori comise de organul de urmărire penală, sau chiar de o instanță, urmează să fie suportat de către stat. Astfel, încălcările admise de partea acuzației la etapa urmăririi penale impune emiterea unei sentințe de încetare a procesului penal.

Mai menționează apelantul că, urmărirea penală în prezenta cauză a fost pornită în baza demersului executorului judecătoresc Isac Nina, care nu corespunde cerințelor prevăzute de art. 262 și art. 263 Cod de procedură penală, care stabilesc că organul de urmărire penală se sesizează prin: plângere, denunț, autodenunț sau depistarea de OUP a infracțiunii. La fel, ultima nu a fost preîntâmpinată de răspundere penală conform prevederilor art. 311 Cod penal, pentru denunț intenționat calomnios, fapt care contravine prevederilor art. 263 alin. (7) Cod de procedură penală și nu a anexat borderoul actelor anexate la demersul său.

Apelantul atrage atenția că, urmărirea penală, la demersul menționat supra a fost pornită la 16 iulie 2019, adică după 45 zile din momentul atragerii inculpatului la răspundere contravențională, care la discreția organului de urmărire penală este îndeajuns pentru a executa o hotărâre de judecată, fără a stabili termenul când, după aplicarea sancțiunii contravenționale, infracțiunea se consideră consumată, contrar prevederilor art. 70 Cod de executare, care stabilește că „documentul executoriu va fi executat în termenul indicat în el sau, în cazul în care nu este indicat, într-un termen rezonabil. Criteriile de determinare a termenului rezonabil sunt: complexitatea procedurii de executare, comportamentul participanților la procedura de executare, interesul creditorului și conduita executorului judecătoresc”, în lipsa probelor despre

refuzul expres al debitorului de a executa hotărârea judecătorească, adică în afara unei bănuieli rezonabile că a fost comisă infracțiunea prevăzută de art. 320 alin. (1) Cod penal, prin urmare este începută prematur.

În opinia apelantului, în ordonanța de punere sub învinuire emisă la 04 decembrie 2020 și adusă la cunoștință inculpatului la 19 martie 2021, este eronat și incert stabilită și indicată perioada infracțională: „după aplicarea sancțiunii contravenționale și până în prezent”, din care motiv persoana nu poate fi atrasă la răspundere penală pentru fapta comisă după pornirea urmăririi penale, adică fapta comisă în viitor.

4. Prin decizia din 12 octombrie 2022 al Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, a fost respins ca nefondat apelul procurorului în Procuratura de circumscripție Chișinău, Alexandru Plîngău și de către avocatul Ion Pruteanu în numele inculpatului, cu menținerea sentinței.

Instanța de apel a statuat că instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, au dovedit fără echivoc vinovăția inculpatului Lopatiuc Marian în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, ca - *neexecutarea hotărârii instanței de judecată, adică neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea a hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.*

Astfel, a fost dovedit cu certitudine că Lopatiuc Marian, fără motive temeinice, având în continuare intenția de a se eschiva de la executarea hotărârii Judecătoriei Centru nu a întreprins acțiuni în vederea achitării datoriei chiar și după ce a fost sancționat contravențional pentru omiterea îndeplinirii obligației de executare a hotărârii în cauză.

Ce ține de faptul că inculpatului Lopatiuc Marian din partea executorului judecătoresc Isac Nina nu i-a fost stabilit termen pentru executarea hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 05 februarie 2015, instanța a considerat-o neîntemeiată, potrivit încheierii de intentare a procedurii de executare nr. 131- 115/15 din 27 aprilie 2015, pe adresa SRL „Maricons-Grup” și anume mun. Chișinău, str. Ismail 48, ap. 5, administratorul căreia figurează inculpatul Lopatiuc Marian, adresa care figurează și ca domiciliul acestuia, i s-a propus în termen de 15 zile de a executa titlul executoriu nr. xxxx, fără întreprinderea acțiunilor de punere în executare a documentului executoriu, la care ultimul nu a reacționat în nici un mod. Însă și inculpatul în ședința de judecată a confirmat că a fost informat după luna mai 2019 de către executorul judecătoresc despre necesitatea achitării datoriei.

Mai mult, prin prisma conținutului probator a informației din 26 octombrie 2018, expediată de către executorul judecătoresc în adresa lui Lopatiuc Marian, conform căreia s-a stabilit că, ulterior emiterii hotărârii Judecătoriei Râșcani din 31 mai 2019 de atragere la răspundere contravențională în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional lui Lopatiuc Marian, executorul judecătoresc Isac Nina a adus la cunoștința debitorului Lopatiuc Marian despre necesitatea stringentă a stingerii datoriei în termen de 10 zile, sub riscul atragerii la răspundere penală în caz de neconformare (f.d.75 V-II). În pofida avertismentului dat, Lopatiuc Marian nu a manifestat diligență întru achitarea datoriei, or, la materialele cauzei penale diferite instanței nu sunt anexate probe ce ar dovedi

contrariul și nici partea apărării nu a prezentat suplimentar înscrisuri menite să-și confirme antiteza în raport cu învinuirea adusă.

De asemenea, perioada de timp, scursă după pronunțarea hotărârii Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău din 31 mai 2019 și până la pornirea urmăririi penale în privința lui Lopatiuc Marian la data de 16 iulie 2019, pe faptul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 320 alin.(1) Cod penal, a constituit un termen real în care Lopatiuc Marian putea prin tranșe periodice să înceapă stingerea datoriei stabilite prin hotărârea Judecătoria Centru din 05 februarie 2015, or în afara de unicele achitări efectuate în anul 2017 - 1000 lei și în anul 2018 - 1000 lei, nu au putut fi calificate ca achitare sau executarea hotărârii instanței de judecată, atât timp cât achitățile au fost efectuate până la recunoașterea vinovăției debitorului în conformitate cu art. 318 Cod contravențional.

Subsecvent, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 320 Cod penal, nu se urmărește aceeași faptă, ci altă faptă comisă de către subiectul care anterior a comis o încălcare. Este o continuare a urmăririi persoanei, nu și o reîncepere a urmăririi. Continuitatea respectivă are caracter penal, deoarece condițiile în care se urmărește fapta sunt mai grave, persoana continuând infracțiunea prin inacțiune, chiar și dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Totodată, cea de-a doua sancționare a lui Lopatiuc Marian, sub formă penală, nu poate fi interpretată ca incriminare dublă, deoarece prima sancționare conform prevederilor art. 318 Cod contravențional și a doua conform prevederilor art. 320 Cod penal, se referă la perioade distincte.

Ansamblul materialelor cauzei penale diferite judecății conține probatoriu suficient care dovedesc neexecutarea de către Lopatiuc Marian a hotărârii Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 05 februarie 2015. Dacă o infracțiune săvârșită prin acțiune este dovedită prin probe care demonstrează fapta ilicită comisivă, atunci o infracțiune săvârșită prin inacțiune este dovedită în baza probelor care certifică existența unei obligații legale neexecutate în timp, apreciate în cumul cu starea de lipsă a probelor ce dovedesc contrariul.

Revenind asupra celor statuate, Curtea de Apel a notat că, obligația legală de achitare a datoriei în sumă de 21 900,96 euro și 9 000 lei, care include suma investită în mărime de 16 200 euro, dobânda de întârziere pe perioada 30 octombrie 2010 până la 28 mai 2014, în mărime de 5 700,96 euro, taxa de stat 5 000 lei și cheltuieli pentru asistența juridică în mărime de 4 000 lei în beneficiul lui Babuci Petru, pusă în sarcina lui Lopatiuc Marian și SRL ”Maricons-Grup,, în baza hotărârii Judecătoria Centru, mun. Chișinău din 05 februarie 2015, este dovedită.

Totodată, instanța de apel a statuat că s-a dovedit faptul neexecutării acestei hotărâri, chiar și după sancționarea contravențională a lui Lopatiuc Marian în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional, la data de 31 mai 2019, iar în cazul infracțiunii prevăzute de art. 320 Cod penal, nu se urmărește aceeași faptă, ci altă faptă comisă de către subiectul care anterior a comis o încălcare. Este o continuare a urmăririi persoanei, nu și o reîncepere a urmăririi. Continuitatea respectivă are caracter penal, deoarece condițiile în care se urmărește fapta sunt mai grave, persoana continuând infracțiunea prin inacțiune, chiar și dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

La fel, instanța de apel a reținut că nu are temei de a interveni în sentința instanței de fond nici în partea stabilirii pedepsei inculpatului Lopatiuc Marian or, la stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă inculpatului, s-a ținut cont de toate circumstanțele reale și personale privind individualizarea pedepsei, acestuia aplicându-i-se o pedeapsă corectă, echitabilă și legală, fiind liberat de pedeapsă penală pe motivul expirării termenului de prescripție pentru tragerea la răspundere penală.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu *recurs* de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Alexandru Plîngău, care solicită casarea deciziei, cu remiterea cauzei la rejudecare.

În susținerea recursului indică că, cu toate că atât instanța de fond, cât și instanța de apel, corect au reținut circumstanțele comiterii infracțiunii, constatând vinovăția inculpatului Lopatiuc Marian în comiterea infracțiunii imputate, însă eronat au dispus încetarea procesului penal în privința acestuia, pe motivul expirării termenului de prescripție.

Menționează recurentul că, instanțele ierarhic inferioare nu au luat în considerație faptul că infracțiunea prevăzută de art. 320 alin. (1) Cod penal, este o infracțiune continuă, și respectiv, conform art. 29 alin. (1) Cod penal, se consideră infracțiune continuă fapta care se caracterizează prin săvârșirea neîntreruptă, timp nedeterminat, a activității infracționale, iar conform art. 29 alin. (2) Cod penal, infracțiunea continuă se consumă din momentul încetării activității infracționale sau datorită survenirii unor evenimente care împiedică această activitate.

Din acestea considerente, recurentul indică că, infracțiunea prevăzută de art. 320 alin. (1) Cod penal, se consideră consumată din momentul încetării activității infracționale (de exemplu, al executării cu întârziere de către făptuitor a hotărârii instanței de judecată), sau din momentul survenirii unor evenimente care împiedică această activitate (de exemplu, în procesul de executare au fost vândute bunuri sechestrate aparținând făptuitorului, sau de la făptuitorul debitor au fost ridicate și predate către creditor, obiectele indicate în documentul executoriu, sau făptuitorul a fost adus forțat în fața executorului judecătoresc, etc.). Or, infracțiunea continuă se caracterizează prin săvârșirea neîntreruptă, în timp nedeterminat a activității infracționale.

Recurentul atrage atenția că, materialele cauzei penale relevă că conform documentului executoriu nr. xxxx din 05.02.2014, emis de Judecătoria Centru, mun. Chișinău, a fost dispusă încasarea sumei de 21900,96 euro și 9000 lei. Documentul executoriu a fost intentat la data de 27.04.2015, astfel din suma totală ce urmează a fi încasată de la Lopatiuc Marian în beneficiul creditorului Babuci Petru și anume suma de 21900,96 euro și 9000 lei, debitorul chiar dacă a fost obligat să achite periodic datoria, a efectuat două plăți: câte 1000 lei și anume la 09.08.2017 și 27.11.2018.

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 31.05.2019, Lopatiuc Marian a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenției prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod contravențional, și anume pentru neexecutarea documentului executoriu nr. xxxx din 05.02.2015, emis de către Judecătoria Centru, mun. Chișinău.

Recurentul a reiterat că, în toate aceste perioade, inculpatul nu a întreprins careva măsuri în vederea stingerii datoriei, iar fiind audiat în apel, inculpatul a declarat că nu

execută titlul executoriu, pe motiv că aștepta soluția instanței care judecă latura penală pe acest caz.

În opinia recurentului, faptul dat a demonstrat cu certitudine intenția inculpatului de a nu executa hotărârea judecătorească. Or, infracțiunea prevăzută de art. 320 alin. (1) Cod penal, se consideră consumată din momentul executării documentului executoriu și nu din momentul pornirii urmăririi penale.

Consideră recurentul că, instanța de apel a adoptat o soluție greșită, având în vedere circumstanțele particulare ale cauzei, prin care a fost afectată soluția.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală (redacția legii în vigoare la data declarării recursului, până la 01.09.2023).

5.1. Decizia instanței de apel este atacată cu *recurs* de către avocatul Ion Pruteanu în numele inculpatului, care solicită casarea deciziei și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința inculpatului sau de încetare a procesului penal.

În susținerea recursului indică că este incontestabil faptul că inculpatul Lopatiuc Marian nu a comis cu intenție directă inacțiunea de refuz expres de a executa hotărârea judecătorească, or partea acuzării nu a prezentat, iar instanța de fond și cea de apel nu au examinat nici o probă în acest sens, astfel că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal.

Recurentul susține că, potrivit sentinței, care a avut la bază doar probele acuzării și careva deducții nefondate ale instanței de fond, menținută de instanța de apel, Lopatiuc Marian ar fi comis infracțiunea prevăzută de art. 320 alin. (1) Cod penal, prin faptul că el: „...după aplicarea sancțiunii contravenționale și până în prezent, având un nou termen pentru executarea obligației, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, **intenționat nu a executat hotărârea instanței de judecată din 31 mai 2019**”, nefiind indicate care este perioada comiterii faptei infracționale, or mențiunea „până în prezent” este abstractă, cine și prin care act procedural i-a stabilit un nou termen după atragerea la răspundere contravențională, care este acest termen și prin care probe se confirmă că inculpatul intenționat nu execută hotărârea judecătorească, atunci când instanța de fond și cea de apel au examinat înscrisuri care atestă că Lopatiuc Marian nu are un loc de muncă și un salariu, nu deține bunuri mobile, careva conturi în bancă, adică că din motive obiective acesta nu poate executa hotărârea de judecată, pe ce se bazează următoarea constatare a instanței de apel în decizia contestată: „pe parcursul unei perioade îndelungate acesta nu execută în nici un mod hotărârea judecătorească în pofida faptului că dispune de posibilități în acest sens în raport cu vârsta tânără a acestuia”, care sunt aceste posibilități, în ce constau ele și prin ce se probează.

Consideră recurentul că, învinuirea adusă inculpatului este incertă, neclară, cu erori grave de fapt, iar hotărârile atacate nu cuprind motivele pe care se întemeiază soluțiile, iar cele indicate contrazic dispozitivului acestora, nu sunt îndeajuns de motivate, or unele argumente ale apărării nici nu au fost analizate, iar altele - respinse pe motive neîntemeiate sau bazate pe o interpretare eronată a normelor de drept material, fapt care contravine art. 6 CEDO - dreptul la un proces echitabil.

În opinia recurentului, în prezența erorilor judiciare comise, atât organul de urmărire penală, cât și instanțele judecătorești inferioare au încălcat prevederile art. 6

din Convenția pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale a Drepturilor Omului, care garantează dreptul la un proces echitabil.

Mai mult, recurentul invocă că instanța de apel, în decizia contestată a apreciat eronat faptele când a făcut următoarea constatare: „ulterior emiterii hotărârii Judecătorei Râșcani din 31 mai 2019 de atragere la răspundere contravențională în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional lui Lopatiuc Marian, executorul judecătoresc Isac Nina a adus la cunoștința debitorului despre necesitatea stringentă a stingerii datoriei în termen de 10 zile, sub riscul atragerii la răspundere penală în caz de neconformare (f.d. 75 V-II)”. Cu toate acestea, somația la care se face referire are numărul de ieșire 131-53r/2020 și a fost emisă abia la 01 septembrie 2020, atunci când cauza penală a fost pornită încă la 16 iulie 2019.

Recurentul atrage atenția că, în cererea de apel s-a invocat faptul că după atragerea la răspundere contravențională la 31 mai 2019 și până la pornirea urmăririi penale la 16 iulie 2019, inculpatului nu i s-a stabilit vreun termen de executare, iar argumentare anume pe somația din 01.09.2020, la care eronat instanța de apel face trimitere pentru a respinge acest motiv din apel, indicând precum că acesta este neîntemeiat, deoarece inculpatului i s-a stabilit un nou termen și pe care nu l-a executat și ca urmare a fost pornită o cauză penală, nu este întemeiată, deoarece nu se coroborează în timp.

La fel, recurentul consideră că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra următorului motiv invocat de apelant cum ar fi: că prin sentința contestată, Lopatiuc Marian a fost recunoscut vinovat de neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată, iar potrivit art. 320 alin. (1) Cod penal, răspunderea penală survine doar după aplicarea sancțiunii contravenționale ce în cazul dat nu s-a realizat, or acesta a fost anterior atras la răspundere contravențională pentru fapta de eschivare de la executarea hotărârii instanței de judecată, și nu de neexecutare.

În acest caz, potrivit recurentului, fără atragerea la răspundere contravențională pentru neexecutarea intenționată a hotărârii judecătorești, inculpatul nu putea fi atras la răspundere penală pentru fapta de neexecutare.

Mai menționează recurentul că, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra înscrisurilor și documentelor examinate de instanța de fond care atestă starea materială grea a inculpatului, precum și asupra declarațiilor făcute de martorul apărării Bivol Taisia. Aceste înscrisuri, documente și declarații au fost ignorate de instanța de apel, or nu au fost nici analizate și nici nu s-a expus din care considerente se resping și de ce declarațiile martorilor acuzării au o mai mare putere probatorie decât acestea, fapt ce contravine prevederilor art. 93 alin. (2) și 101 alin. (3) Cod de procedură penală, potrivit cărora toate probele legal administrate au aceeași valoare juridică și nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită pentru organul de urmărire penală sau instanța de judecată.

Totodată, recurentul indică că, instanța de apel nu s-a pronunțat și asupra motivului despre aplicarea la caz a articolului 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților fundamentale, care stipulează că: „Nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală”.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală (redacția legii în vigoare la data declarării recursului, până la 01.09.2023).

6. Judecând recursurile în baza actelor din dosar, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție constată că acestea sunt admisibile, din care considerente urmează a fi examinate în fond cu admiterea acestora, din următoarele considerente.

În speță se constată că recurenții s-au conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală (în redacția Legii nr. 246 din 31.07.2023, în vigoare din 01 septembrie 2023) și au declarat recursurile în termen.

Conform prevederilor art. XI alin. (3) din Legea nr. 246 din 31.07.2023, în vigoare din 01 septembrie 2023, pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție), recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza *temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului*.

Potrivit prevederilor art. 433 alin. (1) Cod de procedură penală, (în redacția Legii nr. 246 din 31.07.2023, în vigoare 01 septembrie 2023), dacă este considerat admisibil, un complet din 3 judecători examinează recursul în fond.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, (în redacția Legii nr. 246 din 31.07.2023, în vigoare 01 septembrie 2023), judecând recursul instanța de recurs este în drept să admită recursul și să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea unei erori de drept, care a dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate, totodată verificând dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Completul de judecată reține că, pornind de la prevederile legii citate mai jos, rezultă că apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept, întrucât odată exercitat produce un efect devolutiv complet în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept în privința persoanelor care l-au declarat.

Potrivit art. 414 alin.(1)-(2) Cod de procedură penală, (în vigoare la data judecării cauzei în instanța de apel), instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

În conformitate cu art. 414 alin.(4)-(5) Cod de procedură penală, în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor. Instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Astfel, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

În același context, completul de judecată menționează, că hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, pentru a permite instanței ierarhic superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Necesită a se avea în vedere că nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali-vagi, reprezintă motiv de casare.

Completul de judecată stabilește ca pentru declararea recursului, recurenței au indicat prevederile art. 427 alin.(1) pct. 6), 8), 10) Cod de procedură penală (redacția legii în vigoare la data declarării recursurilor, până la 01.09.2023).

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, completul de judecată reține că hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, deoarece la procedura de judecare a cauzei în ordine de apel, nu au fost respectate pe deplin prevederile Codului de procedură penală cu privire la judecarea cauzei penale în ordine de apel.

Sub acest aspect, completul de judecată a instanței de recurs atestă că instanța de apel a comis următoarele erori de drept.

Conform art.409 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel judecă apelul numai cu privire la persoana care l-a declarat și la persoana la care se referă declarația de apel și numai în raport cu calitatea pe care apelantul o are în proces.

Totodată, în conformitate cu art. 409 alin.(2) Cod de procedură penală, în limitele prevederilor arătate în alin.(1), instanța de apel este obligată ca, în afară de temeiurile invocate și cererile formulate de apelant, să examineze aspectele de fapt și de drept ale cauzei, însă fără a înrăutăți situația apelantului.

În temeiul prevederilor art.325 alin.(1) Cod de procedură penală, judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

Potrivit art. 384 alin. (3) și (4) Cod de procedură penală, sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată. Conform art. 101 alin. (1) și (4) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Potrivit art. 394 alin. (1) pct. 1) și 2) Cod de procedură penală, partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiază concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.

Conform jurisprudenței naționale, sentința trebuie să corespundă atât după formă, cât și după conținut cerințelor art. 384-397 Cod de procedură penală. Sentința se expune în mod consecvent, astfel ca noua situație să decurgă din cea anterioară și să aibă legătură logică cu ea, excluzându-se folosirea formulărilor inexacte. (*Hotărârea Plenului CSJ nr. 22 din 12.12.2005, privind sentința judecătorească, pct. 3.*).

În pofida acestor prescripții legale, potrivit părților descriptive și dispozitive a

deciziei instanței de apel (*pct. 4. din prezenta decizie*):

a) în decizia pronunțată instanța de apel greșit a reținut fapta pretinsă a fi infracțională, referitor la hotărârea judecătorească care nu se execută de către inculpat, și pentru care a dispus menținerea sentinței instanței de fond privind condamnarea inculpatului.

Astfel, deși prin rechizitoriu s-a imputat inculpatului ”neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată din 31.05.2019” (f.d. 85, vol.I), și instanța de apel pentru menținerea sentinței de condamnare a inculpatului, a reținut în sarcina ultimului fapta prejudiciabilă exact ca și în învinuirea adusă și stabilită prin sentința instanței de fond: ”neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată din 31.05.2019” (pct.2, 21 a deciziei contestate), totuși instanța de apel în argumentarea deciziei sale în vederea menținerii sentinței a statuat și a dispus pentru condamnarea inculpatului fapta de ”neexecutarea intenționată a hotărârii din 05.02.2015 a Judecătoriei Centru, mun.Chișinău” (pct.21, 29, 30, 44-45, 49-50 a deciziei contestate).

Ori, din materialele cauzei penale rezultă cert că, prin hotărârea din 31.05.2019 a Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău, Lopatiuc Marian a fost recunoscut vinovat și sancționat contravențional cu amendă, pentru comiterea contravenției prevăzute de art. 318 alin.(1) Cod contravențional, - neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executare a hotărârii instanței de judecată, și anume a hotărârii din 05.02.2015 a Judecătoriei Centru, mun.Chișinău, cu privire la încasarea de la Lopatiuc Marian și SRL”Maricons-Grup”, în mod solidar, în folosul lui Babuci Petru a sumei de 21900,96 EURO și 9000 lei (f.d.135, 136-137, vol.I).

Prin urmare, completul de judecată a instanței de recurs, reține că, instanța de apel, contrar prevederilor art.325 alin.(1), art. 409 Cod de procedură penală, a judecat cauza penală cu depășirea limitelor învinuirii aduse în fapt inculpatului prin rechizitoriul și ordonanța de punere sub învinuire din 04.12.2020 (f.d. 56, vol. I), cât și nu a reacționat în modul prevăzut de lege referitor la eroarea similară admisă de către instanța de fond prin sentința pronunțată (f.d. 136, vol.II), deoarece pentru condamnarea inculpatului instanța de fond a reținut în fapt acuzația adusă ultimului, și anume: ”neexecutarea intenționată a hotărârii instanței de judecată din 31.05.2019” (pct.2, 21 a deciziei contestate).

b) în decizia pronunțată instanța de apel greșit a apreciat începerea curgerii perioadei neexecutării intenționate sau eschivării de la executare a hotărârii judecătorești, infracțiune pentru care este stabilită răspunderea penală prevăzută de art. 320 alin.(1) Cod penal, ori instanța de apel ”a considerat infracțiunea imputată inculpatului că a fi infracțiune continuă” (pct.57 din decizia contestată) iar ”momentul săvârșirii acesteia este data de 31.05.2019, adică data rămânerii definitive prin neatacare a hotărârii Judecătoriei Rîșcani, mun.Chișinău, prin care M.Lopatiuc a fost recunoscut vinovat și sancționat în baza art. 318 alin.(1) Cod contravențional” (pct.55 din decizia contestată).

În acest sens se reține că, hotărârea judecătorească în cauza contravențională devine definitivă la data expirării termenului de atac prevăzut de lege, și doar de la această dată începe curgerea termenului neexecutării intenționate sau eschivării de la executare a hotărârii instanței de judecată, perioada care în mod real constituie o parte din latura obiectivă a infracțiunii prevăzute de art. 320 alin.(1) Cod penal, fiind expres

determinată prin dispoziția normei penale menționate că: ”dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale”.

Prin urmare, completul de judecată a instanței de recurs, reține că, instanța de apel, eronat a aplicat prevederile art. 29 Cod penal, coroborate cu art. 60 alin.(1) lit.a) Cod penal, eroare despre care a sesizat procurorul-apelant în apelul declarat împotriva sentinței instanței de fond, iar instanța de apel, dispunând respingerea apelului procurorului, nu i-a oferit argumente suficiente și clare, pentru a constata data expirării termenului de prescripție de tragere vinovatului la răspundere penală în cazul infracțiunii imputate inculpatului și prevăzute de art. 320 alin.(1) Cod penal (pct.61 din decizia contestată).

Astfel, instanța de apel nu a judecat fondul cauzei în conformitate cu rigorile prevăzute de lege și a adoptat o hotărâre care nu cuprinde motive legale pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției și dispozitivul hotărârii pronunțate, fiind în contradicție cu fapta imputată inculpatului.

Potrivit art. 414 alin. (1) și (5) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel. Potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus la admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Conform jurisprudenței naționale, chestiunile de fapt asupra cărora trebuie să se pronunțe instanța de apel sunt dacă normele de drept procesual și penal au fost corect aplicate. În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărârea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei.

În acest sens, completul de judecată a instanței de recurs reține că, instanța de apel nu a respectat prescripțiile de drept nominalizate supra, deoarece conform descriptivului și dispozitivului deciziei atacate (*pct. 4. din decizie*):

a) nu a reacționat, în modul prevăzut de lege, asupra erorilor de drept comise de instanța de fond, nominalizate supra, repetându-le întocmai statuând că: „...*instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma art. 101 Cod procedură penală, din pncet de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului Lopatiuc Marian în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin.(1) Cod penal, ...*”, menținând, astfel, o sentință nemotivată și neîntemeiată legal sub aspectul stării de fapt imputate și reținute în sarcina inculpatului;

b) expunerile teoretice ale instanței de apel referitor la componența infracțiunii prevăzute de art. 320 Cod penal sunt corecte, însă acestea nu au fost raportate la faptele imputate inculpatului prin rechizitoriu, fiind preluată eroarea de fapt comisă de instanța de fond referitor la *neindicarea perioadei imputate de neexecutarea intenționată a hotărârii judecătorești*, cât și referitor la *hotărârea judecătorească anumită imputată a fi neexecutată* intenționat de către inculpat sau eschivarea acestuia de la executare a hotărârii respective a instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale;

c) greșit a argumentat că inculpatul urmează a fi tras la răspundere penală pentru neexecutare intenționată sau eschivare de la executarea hotărârii din 05.02.2015 a

Judecătoria Centru, mun. Chișinău, ceea ce contravine părții constatatoare a sentinței instanței de fond, unde s-a stabilit că inculpatul nu a executat intenționat hotărârea din 31.05.2019, cât și învinuirii aduse inculpatului prin care acesta a fost acuzat de neexecutare intenționată a hotărârii instanței de judecată din 31 mai 2019;

d) nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apelurile declarate de procuror și de către apărătorul inculpatului, și care au fost repetate în recursurile ordinare, inclusiv asupra celor reproduse la pct. 3., 3.1 și 5., 5.1 din prezenta decizie, cât și în felul și esența probatorie în care acestea au fost enunțate;

e) nu a apreciat fiecare probă separat, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, inclusiv cu circumstanțele concrete în fapt și în drept imputate inculpatului prin învinuirea formulată, și nu a indicat motivele pentru care instanța a respins probele aduse în sprijinul apărării inculpatului, inclusiv cele invocate în ședința instanței de fond și repetate în apeluri declarate (pct. 3., 3.1, 5., 5.1 din decizie).

Totodată, în hotărârea CtEDO în cauza Helle împotriva Finlandei, 19 decembrie 14 1997, pct. 60, se reține că noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă care nu și-a motivat decizia, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară fie prin alt mod, să fi examinat totuși în mod real chestiunile esențiale supuse atenției sale și să nu se fi mulțumit să confirme pur și simplu concluziile unei instanțe inferioare.

De asemenea, CtEDO în hotărârea sa din cauza Capacchione împotriva Republicii Moldova din 30 noiembrie 2021, cererea nr. 22616/10, pct. 19, a reamintit că articolul 6 § 1 din Convenție implică, din partea „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, a argumentelor și a probelor prezentate de către părți (*a se vedea, printre multe altele, Perez v. Franța [MC], nr. 47287 / 99, § 80, CEDO 2004-I, și Loupas v. Grecia, nr. 21268/16, § 37, 20 iunie 2019*).

Prin jurisprudența sa CtEDO reiterează că acest articol obligă, inter alia, instanțele să motiveze deciziile lor. Fără a necesita un răspuns detaliat la fiecare argument invocat de către reclamant, această obligație presupune, totuși, că o parte la procesul judiciar poate aștepta un răspuns specific și explicit la acele argumente care sunt decisive pentru rezultatul procedurii în cauză (*a se vedea, printre multe altele, Paixão Moreira Sá Fernandes v. Portugalia, nr. 78108/14, § 71, 25 februarie 2020*).

În circumstanțele stabilite, completul de judecată a instanței de recurs reține că în speță, sunt prezente temeuri de recurs prevăzute de art. 427 alin.(1) pct. 6), 8), 10) Cod de procedură penală (redacția legii în vigoare la data declarării recursului, până la 01.09.2023), - instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Din considerentele menționate, se constată că recursurile declarate urmează a fi admise, iar decizia atacată a instanței de apel urmează a fi casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanța de apel în alt complet de judecată, ori ororile admise nu pot fi reparate actualmente la etapa judecării cauzei penale în ordine de recurs ordinar.

La rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de dispozițiile art. 436 Cod de procedură penală, care prevede procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile Legii procesual penale – asupra motivelor esențiale indicate în apeluri și în măsura competenței sale asupra motivelor din recursurile declarate, nominalizate și în prezenta decizie, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, în baza probelor cercetate în ședința de judecată a instanței de apel, cu respectarea cerințelor art. 414, 415 Cod de procedură penală, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, în cadrul unui proces de judecată contradictoriu și echitabil, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, conformă cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7. Conducându-se de prevederile art. 433 alin. (1), 435 alin. (2) lit. c) Cod de procedură penală (în redacția Legii nr. 246 din 31.07.2023, în vigoare 01 septembrie 2023), completul de judecată al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Admite recursurile declarate de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Alexandru Plîngău și de către avocatul Ion Pruteanu în numele inculpatului, casează total decizia din 12 octombrie 2022 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, în cauza penală privindu-l pe inculpatul **Lopatiuc Marian XXXX** și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Președinte

Țurcan Anatolie

Judecători

Daguța Sergiu

Mânăscurtă Igor